



Σαλλεμελ Λακούρ
Ο νέος ακαδημαϊκός

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐκ τοῦ Καταστήματος Καλῶν Λεθῶ ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῶν Ἀπάντων τοῦ Πέτρου Λοτι, περιέχων τὸν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ εἰσιτήριο ἀυτοῦ λόγον, τὸν Γάμον τοῦ Λοτι καὶ τὴν Ἀξιολογίαν.

— Ἐγένετο κατ' αὐτὰς ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ νεωστὶ ἐκλεγέντος ακαδημαϊκοῦ Σαλλεμελ Λακούρ, πολιτικοῦ ἀνδρὸς καὶ προέδρου τῆς Γερουσίας. Ὡς ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων, ὁ νέος ακαδημαϊκὸς δὲν ὄμιλησε πολὺ εὐμενῶς περὶ τοῦ προκατόχου του, τοῦ Ῥενάν, τὸν ὅποιον κατὰ τὸ ἔθος ὄφειλε νὰ ἐγκωμιάσῃ. Ὁ Σαλλεμελ Λακούρ ἐμέμφθη κυρίως τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν μέθοδον τοῦ συγγραφέως τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ, ἀναγκάσας τὴν ἐπιστήμην εἰς περιωπὴν θεολογίας. Ἐν τῇ ἀπαντήσῃ του ὁ Γάστον Μποασσιὲ ἀνέστρεψε τὸ μεταλλίον καὶ παρουσίασεν ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτοῦ ὄψιν τὸν Ῥενάν, μετὰ τῆς τέχνης, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἡ ζωγραφία τοῦ Σαλλεμελ Λακούρ ἐληθμονήθη. Ἐν τούτοις τὸ σκανδαλον ὑπῆρξε μέγα. Τῆς ακαδημαϊκῆς τελευτῆς ἀπέσχον σκοπίμως οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ στενοὶ φίλοι τοῦ Ῥενάν, τὴν ἐπομένην δὲ αἱ ἐφημερίδες σχεδὸν ὅλαι ἐπέκριναν ὀρμητικῶς τὸν λόγον τοῦ Σαλλεμελ Λακούρ.

— Τὴν 14 Φεβρουαρίου (ἔ. ν.) ὁ κ. Φυγέρης εἰς τὴν αἴθουσαν Βοδινιέρ ἐν Παρισίοις, θὰ ἐπαναλάβῃ γαλλιστὶ τὴν διᾶλξιν περὶ Φιλίου, τὴν ὅποιον ἔκαμεν ἐλληνοιστὶ ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Παρνασσού.

— Ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὁ Παῦλος Δελαιρ δογματικὸς συγγραφεὺς, φίλος στενὸς καὶ προστατευόμενος τοῦ Κοκλῆν, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλει τὴν ἐπιτυχίαν πολλῶν ἐκ τῶν ἔργων του, καὶ ἰδίᾳ τῆς Τιθασσοειθεῖσης Μεγαρίας, ἡ ὅποια ἤρε θρίαμβον παιχθεῖσα πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὴν Γαλλικὴν Κοινοβίον.

— Ἐπίσης ἀπέθανε καὶ ὁ Εὐγένιος Νύ, δραματικὸς, ὁ ὅποιος ἔσχεν ἄλλοτε ἡμέρας δοῦξ, διὰ τῆς Ἰσημερίας, τῶν Πτωχῶν τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λεονάρδου, ἔργων τὰ ὅποια ἐπέτυχον πολὺ. Τελευταῖον ὁ Νύ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φιλολογοίαν χάριν φιλοσοφικῶν μελετῶν, πρὸ τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἐν περιεργότατον βιβλίον, ἐπιγραφόμενον «Τὰ μεγάλα Προβλήματα».

— Μεταξὺ τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων, τὰς ὁποίας ἐπήνεγκεν ὁ νέος διευθυντὴς Βρουντιέρ εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων», ἀνέθηκε τὴν σύνταξιν τοῦ πολιτικοῦ δεκαπενθημέρου εἰς τὸν Φραγκίσκον Σάρμ. Τὰ ἄρθρα ταῦτα, τὰ ὅποια ἐδόξασαν τὸν Εὐγένιον Φοσσὸ καὶ ἤνοιξαν τὰς πόλεις τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν Κάρλον Μαζάδ, τὰ ἔγραψε τελευταίως, ἀλλ' ὄχι μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας, ὁ ὑποκόμιος Δ' Ἀβνέλ.

— Περὶ τῶν γεωγραφικῶν τῆς Ἑλλάδος ὀνομάτων. Ὁ ἐν Μονάχῳ βυζαντινολόγος καθηγητὴς κ. Κ. Κρουμπάχερ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενου περιοδικοῦ τῶν βυζαντινῶν μελετῶν, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ κ. Ἄν. Μηλιαράκη περὶ τοῦ γεωγραφικοῦ ὀνόματος «Μεσσαρία» περὶ τῆς ὁποίας εὐφρῆμος γράφει, σημειοὶ καὶ τὰ ἑξῆς: «Μετ' ἰδιαιτέρας χάριτος παρατηρήσαμεν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ διὰ τὴν βυζαντινὴν φιλολογοίαν καὶ γεωγραφίαν σπουδαιστάτῃ συγγραφῇ του, (περὶ Μεσσαρίας) ἐκφράζεται κατὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀμαθίας καὶ ἐπὶ ψευδοῦς φιλοπατρίας βασιζομένου συστήματος τοῦ μεταβάλλειν τὰ νέα γεωγραφικὰ ὀνόματα, ἐφ' ὧν πολλάκις πᾶσα ἡ νεωτέρα καὶ ἡ τοῦ μέσου αἰῶνος ἱστορία μιᾶς γῶρας κατοπτρίζεται, διὰ τῆς κτηνώδους εἰσαγωγῆς ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Εἶνε καὶ τοῦτο ἐν τῶν πολλῶν κακῶν τὰ ὅποια οἱ ὀπαδοὶ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Ἐπιστημονικά

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φυσικῶν καὶ Φυσιογραφικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Γενεύης προσέκηρυξε διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφήν πρωτοτύπου μονογραφίας περὶ ἐνὸς εἶδους οἰουδῆποτε ἢ οἰκογενεῖας φυτῶν. Τὰ χειρόγραφα δύνανται νὰ εἶνε συντεταγμένα λατινιστὶ, γαλλιστὶ, γερμανιστὶ (μὲ λατινικοὺς χαρακτήρας), ἀγγλιστὶ ἢ ἰταλιστὶ γίνονται δὲ δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1895 (ἔ. ν.) Εἰς τὴν καλλιτέραν τῶν μονογραφικῶν θάπνευμηθῇ βραβεῖον πεντακοσίων φράγκων.

— Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ Λέων Βαγιάν ὑπέβαλεν ὑπόμνημα περὶ τῆς ἰχθυολογίας τοῦ Βοσνέου. Περιέγραψε τριακόσια εἶδη ἰχθύων, ἀγνωστα εἰς τοὺς ζωολόγους, παρετήρησε δὲ ὅτι πολλὰ τούτων εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ διατιθέμενα ἐν τοῖς ποταμοῖς τῆς Σνῶδης καὶ τῆς Ἰνδοκίνας. Σήμερον μετὰ τῶν νήσεων τούτων δὲν ὑπάρχει κινεματικὴ συγκοινωνία ὑδάτων, ὥστε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἄλλοτε ἦσαν συννηνωμένα.

Καλλιτεχνικά

Ἐσχάτως ὁ μέγας ἐν Γερμανίᾳ οἶκος «Μπάχ καὶ υἱὸς» ἐπροκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν σχεδίου ἰνστιτουτοῦ τῆς ἑορταζομένης ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἰδρυσεως του. Ἑλληνοδοκίαι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου, τοῦ ὁποῦ το ἄ' βραβεῖον ἦτο 1000 μαρκα, εἶχον ὀρισθῆ τέσσαρες ἐκ τῶν γνωστοτέρων γερμανῶν ζωγράφων, ἔλαβον δὲ μέρος εἰς αὐτὸν 194 καλλιτέχνηται ἐξ ὅλης τῆς Γερμανίας. Τοῦ ἄ' βραβεῖου ἔτυχεν ὁ ἐν Μονάχῳ ἑλλην ζωγράφος κ. Γύζης.

Θεατρικά

Ἡ ἑξοχος ἰταλικὴ ἡθοσοποιὸς Ἑλεονώρα Δοῦζε παίζει ἤδη ἐν Γερμανίᾳ τὴν Κυρίαν μετὰ τῆς Καμελλίας. Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες εὐρίσκουν αὐτὴν εἰς τὸν ὄρον τοῦτον ὑπερτέραν τῆς Σάρας Βερνερ.

— Εἰς τὸ Κομικὸν Μελοδράμα ἐπαίχθη νέον ἔργον τοῦ Καίσαρος Κουί, ὁ «Πειρατῆς» ἐπὶ στίχων τοῦ Ἰωάννου Ρισπέ. Ὁ Κουί εἶνε ῥώσος στρατηγός, καταγινόμενος καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ «Πειρατῆς» καὶ ὡς μουσικὴ καὶ ὡς ποιησις ἐκρίθη δυσμενέστατα.